

Knowledge and Understanding towards the Computer - Related Crime Act (No.2) B.E. 2017 of the People in Pathumthani province

Punyapat Panmali^{1*} and Srirath Gohwong²

¹ *Master Student, Department of Political Sciences and Public Administration, Faculty of Social Sciences, Kasetsart University, Thailand*

² *Faculty of Social Sciences, Kasetsart University, Thailand*

* *Corresponding author. E-mail: punyapat.pan@ku.th*

ABSTRACT

The objective of this study was (1) to study the level of knowledge and understanding towards the Computer - Related Crime Act (No.2) B.E 2017 of the people in Pathumthani province, (2) to compare knowledge and understanding of the Computer Crime Act (No. 2) B.E. 2017 of people in Pathumthani province based on personal characteristics, and (3) to study the relationship between the channels of information perception and the level of knowledge and understanding towards the Computer - Related Crime Act (No.2) B.E 2017 of the people in Pathumthani province. The sample used in the research were 305 people in Pathumthani province. The instrument used for data collection was a questionnaire. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One Way ANOVA, Chi-square, Scheffe, and Cramer's V The level of significance was set at .05. The results revealed that the level of satisfaction of that the people in Pathumthani Province had a high level of knowledge and understanding of the Computer Crime Act (No. 2) B.E. 2017 The results of the hypothesis testing found that different incomes had significantly different knowledge and understanding of the Computer Crime Act (No. 2) B.E. 2017 at a statistical level of .05, which was in accordance with the hypothesis. The news exposure channels were related to the level of knowledge and understanding of the Computer Crime Act (No. 2) B.E. 2017 of the people in Pathumthani province as a whole, with a relatively small direction.

Keywords: Knowledge, Understanding, The Computer - Related Crime Act (No.2) B.E 2017, People

ความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

บุญญพัฒน์ พานมะลิ^{1*} และ ศรีรัฐ โกวังค์²

¹ นิสิตปริญญาโท ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย

² คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: punyapat.pan@ku.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) ศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี (2) เปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 305 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, One Way ANOVA, Chi-square, Scheffe และ Cramer's V โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในจังหวัดปทุมธานี มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับมาก ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า รายได้ที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และช่องทางการรับรู้ข่าวสารมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีในภาพรวม มีทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย

คำสำคัญ: ความรู้, ความเข้าใจ, พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560, ประชาชน

© 2025 JS DP: Journal of Spatial Development and Policy

บทนำ

ในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้พฤติกรรมการดำรงชีวิตของประชาชนเปลี่ยนแปลงไป อาจมีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ ทำให้เกิดความเสียหายและส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคงของประเทศ รวมไปถึงความสงบสุขและศีลธรรมของประชาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เพื่อบังคับใช้และปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ รวมทั้งรูปแบบการกระทำความผิดที่มีความซับซ้อนมากขึ้น จึงมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 โดยจัดตั้งกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีภารกิจในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ โดยการเฝ้าระวังและติดตามสถานการณ์ด้านความมั่นคงปลอดภัยของเทคโนโลยีสารสนเทศ และการติดต่อสื่อสารและแก้ไขอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องต่อบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป จากข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีอาญาของตำรวจ ปี พ.ศ. 2564 มีคดีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำนวน 3,196 คดี และในปี พ.ศ. 2565 เพิ่มขึ้นเป็น 9,252 คดี เพิ่มขึ้น 2.9 เท่าจากปีก่อน (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2565)

จังหวัดปทุมธานี มีระบบการให้บริการด้านการสื่อสาร การให้บริการอินเทอร์เน็ตครอบคลุมทั้งจังหวัดและสถิติการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารภายในจังหวัดปทุมธานีมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีสถิติผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ของประชาชนในภาคกลางมากเป็นอันดับ 2 ของประเทศอยู่ที่ร้อยละ 95 ร้อยละ 82 และร้อยละ 26.7 ตามลำดับ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2563) มีประชากรประมาณ 1,201,532 คน (สำนักบริหารการทะเบียน, 2565) และมีประชากรแอ่งสูงเป็นลำดับต้น ๆ ของประเทศ ชุมชนขยายตัวอย่างรวดเร็ว เศรษฐกิจมีการเติบโตสูง จากแหล่งท่องเที่ยว จากโรงงานอุตสาหกรรม มีตลาดกระจายสินค้าการเกษตร มีห้างสรรพสินค้า มีสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนหลากหลายแห่ง และมีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อหลายจังหวัด จึงเป็นแรงดึงดูดให้ผู้คนเข้ามาอยู่อาศัย เรียนหนังสือและประกอบกิจการทั้งกลางวันและกลางคืน และในบางพื้นที่เป็นแหล่งเสื่อมโทรมและแหล่งมั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่นในชุมชน ทำให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา เช่น ปัญหาสาธารณสุขโรคและโครงสร้างพื้นฐาน ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม (สำนักงานจังหวัดปทุมธานี, 2566) ส่งผลให้ปัญหาที่เกิดจากการกระทำคามผิดทางคอมพิวเตอร์มีเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความรู้ความเข้าใจต่อของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี เพื่อให้ทราบถึงระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนจังหวัดปทุมธานี และสามารถนำข้อมูลจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มาเป็นแนวทางในการส่งเสริม เผยแพร่และต่อยอดความรู้ความเข้าใจให้กับประชาชนในจังหวัดปทุมธานีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยวิธีการสำรวจ มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำนวนรวมทั้งสิ้น 1,201,532 คน ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565 (สำนักบริหารการทะเบียน, 2565)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป G*Power ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 305 คน (Buchner, 2010) เมื่อพิจารณาขนาดตัวอย่างของสถิติทั้ง 3 ประเภท (210, 305 และ 220 ตัวอย่าง) ดังนั้น ขนาดตัวอย่างที่ครอบคลุมสถิติดังกล่าว เท่ากับ 305 ตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำการหาจำนวนประชากรที่ต้องการสุ่มตัวอย่างในแต่ละประเภท โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยไม่คำนึงถึงสัดส่วน (non-proportional stratified sampling)

ขั้นตอนที่ 2 เมื่อได้จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาแล้ว ผู้ศึกษาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) โดยนำแบบสอบถามไปแจกกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองให้ได้ครบตามจำนวน 305 ชุด

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งมีกระบวนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังนี้

2.1 กระบวนการสร้างเครื่องมือวิจัย แบ่งขั้นตอนของแบบสอบถามออก 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ดังนี้ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ผ่านช่องทางการรับรู้ข่าวสาร ดังนี้ เว็บไซต์ข้อมูลข่าวสาร โซเชียลมีเดีย โทรทัศน์ วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ ครอบครว เพื่อน บอร์ดประชาสัมพันธ์ การอบรม/สัมมนา

ตอนที่ 3 เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560

2.2 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 การหาความเที่ยงตรง (Validity) ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ด้วยดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC) โดยแต่ละข้อมีค่า IOC เกิน .50 จึงนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นจึงนำไปดำเนินการหาความเชื่อมั่นต่อไป

การวิเคราะห์ความแม่นยำตรงด้วยการนำผลคะแนนของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกัน เพื่อคำนวณหาความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ

1 = สอดคล้องว่าแบบสอบถามหรือข้อความนั้นวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

0 = ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามหรือข้อความนั้นวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

-1 = ไม่สอดคล้องว่าแบบสอบถามหรือข้อความนั้นวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

ทั้งนี้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม (IOC) แต่ละข้อได้ค่าเกิน .50 จึงนำไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) ต่อไป

2.2.2 การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์แล้ว ไปทำการทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา จำนวน 30 คน คือ ประชาชนทั่วไปในกรุงเทพมหานคร และนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของครอนบาค (Cronbach's Reliability Coefficient Alpha) ทั้งนี้ ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในภาพรวม ได้เท่ากับ .72

3. สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 เพศที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 อายุที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 อาชีพที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 รายได้ที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ช่องทางการรับรู้ข่าวสารมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 305 ชุด โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

4.1 สืบค้น ข้อมูลซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาจากเอกสาร หนังสือ บทความทางวิชาการ บทความวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2 จัดทำแบบสอบถามที่สมบูรณ์และถูกต้อง นำไปสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 305 คน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ใช้สำหรับอธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลและช่องทางในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560

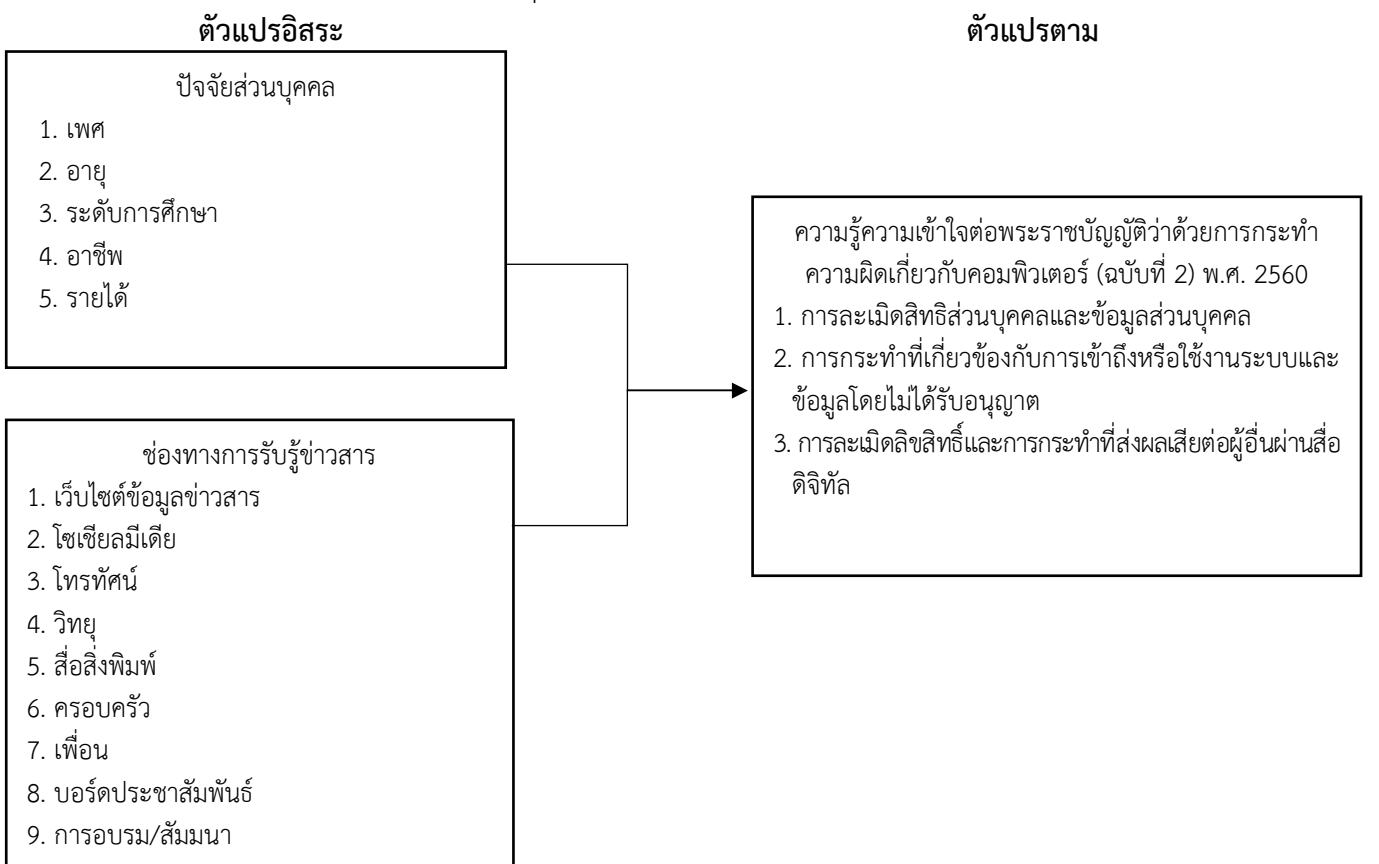
5.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้เพื่ออธิบายความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

5.3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่าสถิติการทดสอบที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบโดยวิธีการ Scheffe ในการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

5.4 การทดสอบความสัมพันธ์ด้วยค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-square) และระดับความสัมพันธ์ด้วย Cramer' V (ค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางในการรับรู้ข่าวสารกับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี ทั้งนี้ คำนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้กำหนดไว้ ที่ระดับ .05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 (ราชกิจจานุเบกษา,2560) โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิจัย พบว่า

1. ระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = .89$) เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า ด้านการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาตมากที่สุด ($\bar{X} = .94$) ด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล ($\bar{X} = .92$) และด้านการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล ($\bar{X} = .82$) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

ความรู้ความเข้าใจว่าด้วย พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560	\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้ความเข้าใจ
1.การละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล	.82	.22	มาก
2.การกระทำที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต	.94	.18	มาก
3.การละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล	.92	.18	มาก
รวม	.89	.18	มาก

2. ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่ารายได้ที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

(n=305)

ตัวแปรอิสระ	ระดับนัยสำคัญ	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
		เป็นไปตามสมมติฐาน	ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
ปัจจัยส่วนบุคคล			
เพศ	.589	-	✓
อายุ	.637	-	✓
ระดับการศึกษา	.870	-	✓
อาชีพ	.243	-	✓
รายได้	.023*	✓	-

หมายเหตุ: *นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี ในภาพรวม มีทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย (Cramer’s V = .14) และช่องทางการรับรู้ข่าวสารมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีมีทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย ทั้งในด้านการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล (Cramer’s V = .17) รองลงมา ในด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล (Cramer’s V = .15) และด้านการกระทำที่เกี่ยวกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต (Cramer’s V = .14) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560

ตัวแปร	Cramer’s V
ความรู้ความเข้าใจในภาพรวม	.14
ด้านการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล	.17
ด้านการกระทำที่เกี่ยวกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต	.14
ด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล	.15

อภิปรายผล

ระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งในด้านของการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล ด้านการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต และด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพระราชบัญญัตินี้ มีความเกี่ยวข้องและมีความสำคัญกับการดำเนินชีวิตในการรับรู้ข่าวสารของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี ซึ่งหากไม่รับรู้หรือรับทราบข้อกำหนดดังกล่าว จะส่งผลให้เกิดการกระทำผิดตามกฎหมายนี้ได้ และเกิดความสนใจที่จะศึกษากฎหมายนี้มากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้ตนเองกระทำผิดโดยมิได้ตั้งใจ รวมทั้งช่องทางในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับกฎหมายนี้ ในปัจจุบันมีหลากหลายช่องทาง จึงทำให้ประชาชนสามารถศึกษาและค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมได้หลากหลายช่องทางตามไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อานนท์ รักติกุล (2563) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 กับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ของเจนเอเรชั่นซีและเจนเอเรชั่นวาย พบว่า กลุ่มเจนเอเรชั่นซีและเจนเอเรชั่นวายมีการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจากสื่อสังคมออนไลน์มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.13) ประเภทข่าวสารที่เปิดรับคือข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ โดยมีเหตุผลในการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเพื่อระมัดระวังในการใช้สื่อออนไลน์ เมื่อสำรวจด้านความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ พบว่า กลุ่มเจนเอเรชั่นซีมีความรู้ระดับมาก (ร้อยละ 52.5) ในขณะที่กลุ่มเจนเอเรชั่นวายมีความรู้ระดับปานกลาง (ร้อยละ 49.5)

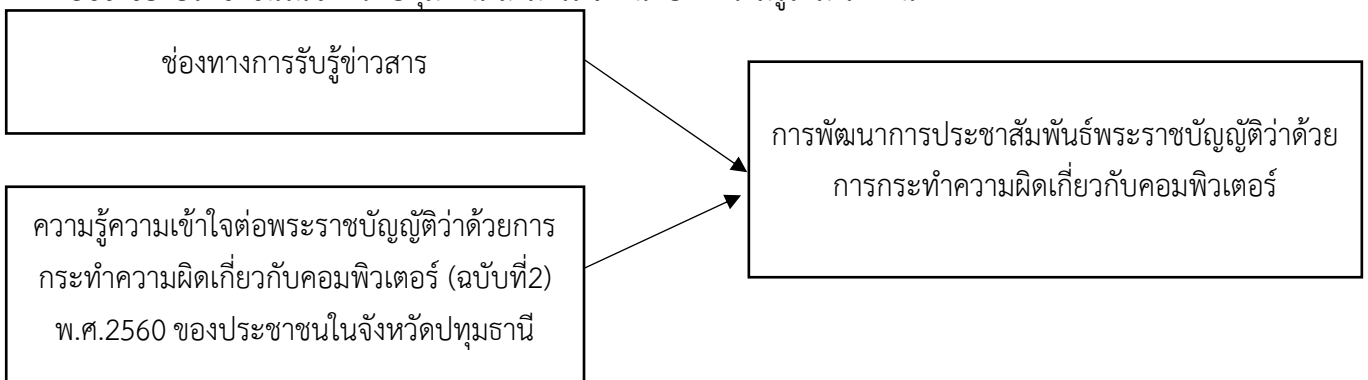
ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า รายได้แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001 - 30,000 บาท มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ในภาพรวมมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท รายได้ 30,001 - 50,000 บาท และรายได้มากกว่า 50,000 บาท เนื่องจากประชาชนในจังหวัดปทุมธานีที่มีรายได้ 10,001 - 30,000 บาท ให้ความสนใจและมีความพยายามที่จะเรียนรู้

พระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งมีการใช้เทคโนโลยีและอินเทอร์เน็ตในการศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อยกระดับความรู้ความเข้าใจในเรื่องของกฎหมายและเทคโนโลยีของตนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งอาจทำให้มีความเข้าใจและความตระหนักเกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือกลุ่มที่รายได้สูงกว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี โดยรวมมีทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย และช่องทางการรับรู้ข่าวสารมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีมีทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย ทั้งในด้านการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล รองลงมา ด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล และด้านการกระทำที่เกี่ยวกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายที่มีการบังคับใช้เพื่อป้องกันและควบคุมการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นจากคอมพิวเตอร์และหากกระทำความผิดต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ รวมทั้งช่องทางการรับรู้ข่าวสารมีความหลากหลายทำให้ประชาชนในจังหวัดปทุมธานีรับรู้และเข้าใจว่าการกระทำความผิด บทลงโทษของพระราชบัญญัตินี้จากโซเชียลมีเดีย เว็บไซต์ข้อมูลข่าวสาร หรือกลุ่มเพื่อนที่มีการพูดคุยกันในประเด็นที่เกี่ยวกับบทลงโทษและผลทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ แต่สำหรับประชาชนกฎหมายเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยากจึงต้องให้ความสำคัญกฎหมายในเชิงลึกและช่องทางการรับรู้ข่าวสารผ่านสื่อดิจิทัล โซเชียลมีเดีย ยังมีข้อมูลที่ไม่ถูกต้องที่ไม่ได้รับการคัดกรองข้อมูลอย่างละเอียด หากประชาชนรับรู้และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารนั้น อาจเป็นข้อมูลผิดพลาด ถึงแม้ว่าช่องทางการรับรู้ข่าวสารผ่านโซเชียลมีเดียจะมีช่องทางที่เผยแพร่ข่าวสารหรือกฎหมายที่ทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึง เรียนรู้และเข้าใจพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ได้ แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะสามารถเข้าใจกฎหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ อานนท์ รักติกุล (2563) พบว่า การเปิดรับข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติ แต่ขณะที่ความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในกลุ่มของเจนเอเรชั่นซี แต่มีความสัมพันธ์ในกลุ่มของเจนเอเรชั่นวาย และทัศนคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์และแนวโน้มพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ ของเจนเอเรชั่นซีและเจนเอเรชั่นวาย

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาเรื่องความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี สามารถจำแนกองค์ความรู้ใหม่ ได้ดังนี้

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

จากภาพที่ 2 ช่องทางการรับรู้ข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ และความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี ด้านการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและข้อมูลส่วนบุคคล ด้านการกระทำที่เกี่ยวข้อกับการเข้าถึงหรือใช้งานระบบและข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต และด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และการกระทำที่ส่งผลเสียต่อผู้อื่นผ่านสื่อดิจิทัล ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาการประชาสัมพันธ์พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เพื่อพัฒนาแนวทางการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปตามสถานการณ์และ

รูปแบบการกระทำความผิดที่มีความซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน และเป็นแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สรุปผลการวิจัย

ระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล รายได้ที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในส่วนของ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพที่แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างช่องทางการรับรู้ข่าวสารกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีมีทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 จากผลการศึกษาวิจัยที่ได้ ควรนำมาเป็นข้อมูลให้กับหน่วยงานภาครัฐ คือ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม นำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการในการป้องกันและรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์

1.2 จากศึกษาวิจัยที่ได้ในด้านช่องทางการรับรู้ข่าวสาร ควรประชาสัมพันธ์พระราชบัญญัตินี้ให้มากยิ่งขึ้นและเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้และเพื่อให้เป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตและการติดต่อสื่อสารผ่านโซเชียลมีเดียและได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างถูกต้องของประชาชนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะประชาชนในจังหวัดปทุมธานีเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรเป็นการศึกษาเปรียบเทียบกับจังหวัดใกล้เคียง เพื่อให้ได้ผลการวิจัยมาพัฒนาและนำมาใช้เป็นข้อมูลให้กับหน่วยงานภาครัฐต่อไป

2.2 การวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาตัวแปรอิสระอื่น ๆ นอกจากตัวแปรในงานวิจัยครั้งนี้ เพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากขึ้น เช่น พฤติกรรมการเล่นอินเทอร์เน็ตของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี

2.3 การวิจัยครั้งต่อไป ควรเพิ่มงานวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น มีการสัมภาษณ์ความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของประชาชนในจังหวัดปทุมธานีและสัมภาษณ์ประชาชนในหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน สถานศึกษา เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยที่มีความครอบคลุมและละเอียดมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ราชกิจจานุเบกษา. (2560). ฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ 134 ตอนที่ 10 ก. , หน้า 24-35

สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2565). *อาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมไทยในวันนี้ ปี พ.ศ. 2565*. สืบค้นจาก

<https://www.oja.go.th/wp-content/uploads/2023/09/updating-thai-criminal-justice-2022-new.pdf>.

สำนักงานจังหวัดปทุมธานี. (2566). *แผนพัฒนาจังหวัดปทุมธานี พ.ศ.2566 - 2570 ฉบับทบทวน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567*. สืบค้นจาก http://www.pathumthani.go.th/new_web/webplan/1.pdf.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2563). *สำรวจการมีและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2563*. สืบค้น

จาก https://catalogapi.nso.go.th/api/doc/ICTH_7_20.pdf.

สำนักบริหารการทะเบียน. (2565). *สถิติทางการทะเบียน*. สืบค้นจาก

<https://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statMONTH/>.

อานนท์ รักติกุล. (2563). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 กับพฤติกรรมการใช้สื่อออนไลน์ของเจนเอเรชั่นซีและเจนเอเรชั่นวาย. (วารสารศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

Buchner, A. (2010). *G*Power: Users Guide-Analysis by design*. Düsseldorf: Heinrich-Heine-Universität.